

/Csia Lajos/

Hat kis példázatot veszünk most át. Áttanulmányozzuk, hogy mit tartalmaznak Jézus ezeréves birodalmára vonatkozólag. Ezek a következő példázatok: a meggyújtott mécses, szikla és homok alap, mustármag, kovász, szántóföldben elrejtett kincs, gyöngykeresés. Mindezekben a példázatokban a közös téma: Isten országa.

Máté 5,15-16. "Gyertyát sem azért gyujtanak, hogy a véka alá, hanem, hogy a gyertyarartóba tegyék és fénylik mondazoknak, akik a házban vannak. Úgy fénylik a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jócselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátoakat".

Ezen a kifejezésen: Isten országa, nem egy területet vagy egy szervezetet kell érteni, hanem egy uralkodást. Pontosabban így lehetne magyarra fordítani: Isten királyi uralkodása. Ez a mai tárgy. Ha arra gondolok, hogy tíz évvel ezelőtt ez a tárgy mennyire semmitmondó, jelentéktelen volt a mi számunkra munkra és ahhoz képest mit jelent ma ez a fogalom, akkor azt kell mondanom, hogy a világ óriásit változott. Soha annyira nem éreztük mi magunk a földi életünkben, mit jelentene, ha Isten uralkodnék ezen a világon, mint ahogy érezzük ezt most. Voltak e történelemben idők, amikor az embereknek

a szükségességét különösen érezték. Így történt, hogy Olaszországban, kevéssel a reformáció előtt, amikor Firenzében Savonarola Jeromos szerzetes apát élt, az ő indítványára kimondotta a városi tanács, hogy a városnak a királya Jézus Krisztus. Akkoriban a szegényeket nagyon elnyomták. Pénzéhes, hataloméhes, lelkiismeretlen, gyilkos uralkodók kényének, kedvének volt kiszolgáltatva Olaszország népe. Nem egynek, hanem soknak. Ezek az uralkodók egymással háborukat vívtak és ezekben a háborúkban nem a nép érdekét nézték, hanem saját érdeküket; meggazdagodni akartak, fényben, pompában akartak élni. Ezért viseltek háborukat. Ebben a borzalmas szenvedésektől szétzilált, földült Itáliában, ha ~~is~~ valaki a szegény nép bajával együtt érzett, mint ahogy ez a szerzetes, annak a szivéből fel kellett, hogy fakadjon az a vágy, hogy bárcsak Isten uralkodnék ezen a világon. Ezért, amikor Savonarola egy bizonyos rövidlátással azt indítványozta, hogy Firenze királya Jézus Krisztus legyen, akkor megértjük a ~~mélységes~~ mélységes vágyakozást egy tiszta, igaz uralom után és belátjuk a rövidlátást is, amely azt ~~gondolta~~ gondolta, hogy egy ilyen határozattal a célt el is lehet érni. Ez a rövidlátás azonban semmit sem változtat a jóindulaton. Így érezzük mi is. Tenger szenvedés között, szegénységben, elhagyatottságban, reménytelenségben, amikor a világ népei közül talán egy sincs, aki ránk jó szemmel nézne, így érezzük, hogy mit jelentene ebben az országban, ha Krisztus venné kezébe az uralomnak a gyeplőjét. Mi ugyan nem szavazunk arra, hogy Krisztus legyen a király, a földi urnák előtt, de mindennap szavazunk az égi urnák előtt azzal az imádsággal, hogy "jőjjön el a Te országod!" Vagy ha ezt is pontosabban akarjuk magyarra fordítani: "Jőjjön el a Te uralkodásod!" Nem a földi urnákban szavazunk, hanem az égi urnákba rakjuk bele szavazatunkat azzal, hogy imádkozunk, azzal hogy Istenhez kiáltunk, hogy ezt az imádságot adjuk tovább: "Jőjjön el a Te országod" és, hogy: "Jövel Uram Jézus!" A Miatyánkban mondjuk azt, hogy "Jőjjön el a Te uralkodásod és tudjuk, hogy Isten ezt az imádságot meg fogja hallgatni úgy, ahogy Jézus ígérte, mert mindent pontosan kell fogadni az Ő ígéretét illetőleg. Akkor, amikor senki sem várja, amikor senki sem készült rá elő, meglepetésszerűen, de egyszer jön és kezébe veszi a gyeplőt és a mi urunk Jézus, király lesz ezen a földön. Az uralkodást itt, ezen a földön nevezi a Szentírás ezeréves birodalomnak. Erről az ezeréves uralkodásról az elmúlt időkben sok tévedés merült fel, különböző időkben várták, összetévesztették az egyházak uralmával. Úgy gondolták, hogy az Ő születése után ezer évvel következik ez az idő. Voltak beteges várakozók, sok minden képtelenséget összeírtak, összebeszéltek erről az elkövetkező csodálatos országról. Pl. az adventisták, akik nevüket Krisztus eljövételéről vették. Nem tudom, hogy minden adventista szívesen várja-e vissza Krisztust, tekintettel arra, hogy abban az időben nem lehet annyi tizedet szedni a néptől, mint ma. Tehát mondom,

sok tévedés volt összekötve ezzel a várakozással; sok időre elhomályosodott ez a várakozás. A reformáció napjaiban ezzel a kérdéssel nem foglalkoztak. De amint a Bibliában olvastuk a tiz szüz példázatában, hogy újra felhangzott a kiáltás, hogy a Vőlegény jön, megint elhatalmasodott ez a várakozás az Isten gyermekei között és előkerült a Bibliából a tanítás az ezeréves birodalomról. Így kutatjuk most ~~mi~~ mi is ennek az ezeréves birodalomnak a helyeit a Szentírásban. Mégpedig úgy határoztam, hogy az Ur Jézus példázatain fogjuk először kezdeni. Mármost, hogy a példázatokat helyesen tanulmányozzuk, összeállítottam időrendben úgy, ahogy megállapítható a tudósok kutatásai szerint, ahogy ezeket a példázatokat elmondta Krisztus. Tehát nem az evangéliumokban való előfordulás szerint, hanem időrendben. Időrendben fogunk a példázatokon végigmenni, úgyhogy azt is látni fogjuk, hogy az Ur Jézus tanítása három és fél esztendőn keresztül hogy vett magába mindig új meg új elemeket, hogy fogta meg először a kérdést az Ur és változott erővé a példázatok kapcsán ez a kérdés. Azt hiszem, hogy már maga ~~ez~~ az időrendi sorrend is kérdéssé teszi ezt a mi mostani tárgyunkat. Már most nem lehetséges e példázatokat úgy tanulmányozni, hogy az ember valamit magáról a példázatról is ne mondjon. Röviden áttekintünk minden példázatot, részletesen nem magyarázom az idő rövidsége miatt. S azután megállapítjuk, hogy a példázatok mennyiben mutatnak az ezeréves birodalomra. Ha minden példázattal külön is foglalkozunk, a főkérdés mégis az lesz, hogy kerül bele a példázatokba az ezeréves birodalom kérdése.

Az első példázat a meggyújtott mécsesnek a példázata, melyről azt olvassuk, hogy ha meggyújtják, akkor nem a véka alá teszik, nem borítják le vödörrel vagy lavórral. Igaz, ez pesti házban kevés van. Pesti embernek nehéz Bibliát magyarázni, de aki köztünk falun élt, tudja, mi a véka. Tehát nem azért gyujtanak gyertyát, hogy a vékát ráborítsák, mert ha ráborítják, semmi sem látszik ki belőle, a fényéből, hanem azért, hogy kitegyék és világítsanak mindenkinek, aki a házban van.

Utána mondja Jézus e szavakat: "Ugy fényljék a ti világosságotok, hogy lássák az emberek a ti jócselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat". Nos, ennek a példázatnak mi az értelme? Az, hogy ha valakit Isten meggyújtott, vagyis ha az értelmét megvilágosította és az Isten országa gondolatát beleadta, ha valaki megértette, hogy Jézus Krisztus nélkül élni a földön gyötrelmes és szenvedés, hogy az Isten megtsgadása annyit jelent, hogy itt minden felfordul, hogy tolvajok, gyilkosok lesznek rajtunk urrá és csak Krisztus uralma biztosítja ennek a világnak a békességet és az igazságosságot, mert igazságosság Isten nélkül nincs, ha valaki megértette azt is, hogy minden igazságos léleknek hó epedése, hogy Krisztus erre a világra visszajöjjön és ez a reménységünk biztos, ha valakiben ez a reménység megvan, ne tartsa meg magának, hanem mondja el azoknak, akikkel együtt van, a munkahelyén, a hivatalban, vagy akivel együtt utazik a villamoson; mindenkinek mutassa meg, hogy micsoda uralkodónk van nekünk ebben a szomorú, szenvedésekkel telt világban. Mert nem azért gyujtják meg a gyertyát, hogy a véka alá rejtse, hanem, hogy a mécslábra helyezze. ~~XX~~ Az pedig, aki a világosságot elrejtja és nem mutatja meg másoknak, maga is el fogja veszíteni a világosságot. Vagyis ez azt jelenti, hogy nem fog tudni hinni, bizni abban, hogy Krisztus visszajön. Csak akkor ég és lobog számunkra a mécsnek a világító fénye, ha azt másokkal is közöljük és nem szégyeljük. Ez ennek a példázatnak a tartalma. - Jézus hozzáteszi: Ugy fényljék a ti világosságotok, ... hogy dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat". Tehát a mennyei Atya dicsőségét lássák, ne a tieteket. De hogy tudjuk mi azt elérni, hogy az emberek a mennyei Atyát dicsérik és ne bennünket? Pál úgy tette, hogy atömeg közé rohant, megszagatta ruháit és megmutatta a tömegnek, hogy "én is olyan gyarló ember vagyok, mint ti". Mi is csak úgy tudjuk ezt megtenni, ha a figyelmet a mennyei Atyára irányítjuk. Én is bűnös vagyok, mint Pál: "a bűnösök között ~~akk~~ első vagyok én". Akkor legfeljebb bolondnak fog tartani a világ, de benne lesz szívükben az a bizonyágtétel: ez nem olyan ember, mint a többi, ha bolondokat beszél is, de van benne valami, ami új, nem közönséges, ami nem ebbe a világba illik bele: hogy ebben a világban a dicsőség egyedül Istent illeti meg. Nos, ennek a példázatnak ez a tartalma; csak akkor világít ez

a világgosság, ha nem engem dicsér, hanem Istent, vagyis ha én úgy hirdetem; Ha elfogadom az emberek magasztalását, beletesznek engem egy skatulyába, ahova a többi önző embert is beleteszik. De ha olyanok lennének, hogy az Istent dicsőítjük és nem fogadjuk el az emberek magasztalását, akkor nem tudnak skatulyába rakni. Hegyen épített város lennének, melyet mindenkor észrevesznek, mert egészen egyedül állunk, mert hol találhatunk ebben a világban olyan embereket, akik nem örülnek, ha őket dicsőítik?!

Nagyon ~~örülök~~ örülnék, ha valaki megmondaná, milyen vonatkozásban van ez az ezeréves birodalommal!

Ez a példázat az ezeréves birodalomról, semmit sem mond. Ez a példázat nem az ezeréves birodalomról beszél, hanem arról az időről, melyben most élünk benne. Azonban ide még visszatérünk.

Máté 7,24-29. Ennek a példázatnak az értelme pedig a következő: A keresztyén ember földi élete egy házépítéshez hasonló. Ez a házépítés azonban kockázatos dolog, mert megtörténhet, hogy amit a keresztyén ember épít, egyszer összedül, és az Ur Jézus arra már megtanított, hogy milyen életet éljen a keresztyén ember, hogy amit épít, az össze ne düljön, hanem megmaradjon. Erre úgy tanít bennünket, hogy azt mondja: "az alapot válasszátok meg". Aki kősziklára épít, annak az épülete megmarad, aki homokra épít, összedül az élete. Most azt kérdelem én: mi a kőszikla? A példázat szerint Krisztus beszéde. Aki hallja e beszédeket és megtartja, az kősziklára épít. Aki pedig hallja és nem tartja meg, az homokra épít. De valami azért zavar. Mert hiszen aki nem tartja meg, nem őrzi meg Krisztus beszédét, az is Krisztus beszédére épít, nem? Az is Krisztust hallgatja. Aki nem cselekszi meg, azért mégis Krisztus beszédére épít, nem? Nem kérem; Aki Krisztus beszédét hallgatja, de nem cselekszi meg, az nem Krisztus beszédére épít, mert annál a Krisztus beszéde csak ürügy, csak cégér, egy tábla, amit kifüggeszt. Most nincs hazugság ebben a világban, mert ami benn van, az van kint is. De a régi reakciós világban az volt, hogy a gyümölcsöt kirakták a kirakatba, a szépeket előre; az ember bement vásárolni és amikor kijött, akkor látta, hogy hazugság, mert amit kapott, az már nem szép. Benn más volt, mint kint. Sok keresztyénnek ilyen az élete. Sokat beszél magáról, hogy ő kicsoda és micsoda, de a valóságban nem olyan, amilyennek mondja magát. Tehát igaz Krisztusnak az a szava is, hogy sokan vannak, akik azt mondják Neki egyszer, hogy "Uram, Uram,..." és Én ezt felelem nekik: nem ismerlek titeket, távozzatok tőlem, ti átkozottak." A Jézus beszéde az ajkukon volt, de azt, amit hallottak, amit beszéltek, nem tették meg. - Na most hogy folyik tulajdonképpen az építés? A példázat szerint. Az építés úgy történik, hogy az ember cselekszik. Amit az ember cselekszik, azt építi az ember. Nem azt építjük, amit beszélünk, hanem amit cselekszünk. Vagyis vannak emberek, akik mást ~~beszélnek~~ beszélnek, mint amit építenek. És vannak emberek, akik azt építik, amit mondanak. Ugyancsak a régi reakciós világban voltak utcai árusok, akik feldicsérték a portékát, hogy ilyen és olyan, hogy kiveszi a zsirfoltot a káiapból az a szer, amit ők árulnak. Csakugyan ki is vette, de egy félóra múlva a folt ott volt újra a kalapon. Vagyisa felszínről valahogy eltűnikde aztán csak visszajön a régi becses folt. Tehát Jézus azt mondja: az ember azt épít, amit tesz. Az az épülés, amit teszünk. De erre azt mondja az ember: könnyű mondani, de ki tudja az Isten akaratát teljesíteni?! Nem, itt arról van szó, hogy kihez menekülünk, kiből bizunk! E körül forog az a kérdés, hogy mit cselekszünk. "Amit cselekszünk" alatt azt kell érteni, hogy kihez menekülünk, kihez visszük a mi árva, elveszett lelkünket. Vajon földi nagyságokban keressük-e a menedéket, vagy Istenhez menekülünk? A pénzhez menekülünk-e, vagyonhoz, az orvoshoz menekülünk-e, vagy az Istenhez? Ez azt jelenti, hogy orvost ne hívjunk, hanem azt, hogy az osvossal együtt imádkozzunk. Kihez menekülünk? Ha ebben a gondolatban nézzük a kérdést, akkor mindegy, hogy azt a szót használjuk, "megteszi", vagy "megőrzi", mert mind a két szó ugyanazt jelenti. Vagyis, ha én megőrzi azt az ígét, hogy Ő énrajtam könyörül, akkor ez azt is jelenti, hogy meg is teszem azt, vagyis mindenben, imádságaimban odamenekülök Hozzá. Hogy megtesszük Krisztus ígét, nem azt jelenti, hogy minden parancsát megtesszük, hanem, hogy bűnnel terhelten odamenekülünk Hozzá és Nála keresünk menedéket. Ha tehát valaki ajkára veszi Krisztus beszédét csupán, az ilyen ember homokra épít, mert e világ emberére, pénzére, anya-

gára, berendezésére, fegyvereire épült az élete. Mert mindaz, amit a világ nyújt minékünk, eltűnik a szemünk elől, mint hogyha kihoznák a talajt alólunk. De hogyha mi nem a világgal futunk, hanem Istenre bizzuk az életünket, akkor az épület megmarad. Most azt kérdezem, hogy kerül ebbe a példázatba az ezeréves birodalom?

X Az az épület, melyet építünk az ezeréves birodalomnak, most épül, hogy akkor lakjunk benne. Most építjük azt, amiben egykor lakni fogunk. Hogy kell ezt érteni? Mit jelent nekünk a lakás? Védelmet, oltalmat, kényelmet. Műjtja a családi életnek a keretét. Most, hogy Albertfalván állatokat tartunk, megfigyeltem, hogy a kacsáknak, libáknak mit jelent az ól. Ezeknek is kell egy otthon, ahova elbujhatnak; és ez az ól, melyben én nem szívesen lakoznék, tölteném az éjszakát, mégis milyen jó az a tyukoknak, amikor rászállnak a maguk rudjára és ott alszanak. Nos, mindazt, amit az ezeréves birodalomban, az örökkévalóságban a számunkra meg akarjuk, hogy legyen, a ház nyújtotta kényelem, melyben élni fogunk, mindazt most építjük. Ez benne van a példázatban, amelyet a hamis sáfárról mondott Jézus. Jóakqratu barátokat gyűjtünk most és ezek fogják nekünk egyszer megadni a környezetet az örökkévalóságban. Vagyis azok a szeretetkapcsolatok, melyek az örökkévalóságban boldogítani fognak bennünket, most kötődnek. És ez tulajdonképpen az a ház, melyet felépítünk magunknak. Az akkori környezetünket most építjük meg magunknak. Amit Jézus a János 14-ben ígér nekünk, hogy elmegy hajlékot készíteni, az ezeréves birodalomban válik valóra, mert mi egy elkészített csodálatos birodalomba megyünk be. Igaz az is, hogy mi építünk, de igaz az is, hogy Krisztus épít odaát. Ez ennek a példázatnak az örök vonatkozása, hogy amit mi építünk itt, az nem olyan munka, fáradság, ami a halállal elvágódik és egy egészen új kezdődik, hanem át megy az örökkévalóságba. Hitre, reményre, szeretetre építjük fel a mi hajlékunkat. Ez a példázat előkészíti a másvilágot is az ezeréves birodalomra; amit mi építünk, ott lesz hajlék, amiben ott lakni lehet. Tehát nem a hiábavalóságnak építünk.

Máté 13,31-től. /A mustármag/ A példázat értelmét már ismerjük. Az Isten országa a hit, szoktuk mondani eddig, - kezdetben olykicsiny, mint a mustármag, amely a kerti vetemények magjai közül a legkisebbekhez tartozik. Mint egy répamag. Amikor ez a kicsiny, apró magocska kinő, akkor a kerti vetemények között a legnagyobb lesz és olyan erős ágai lesznek, hogy még a madarak is fészket rakhatnak rajta, elbirja. Senki se gondoljon egy hatalmas fára, mert csal egy veteményről van szó, melynek olyan erős ágai vannak, hogy mafárfészket építhetnek rá, pl. egy ricínusbokor ágai, melyek között a madarak fészket rakhatnak. De a mustárbokorra méginkább, mert sűrűbb a növése. Ez a példázat tehát azt jelenti, hogy Isten országa igen kicsiny magként indul meg, azután annál nagyobb lesz és a végén otthont nyújt az égi madaraknak. A példázatot még egy kicsit elemezzük. Mit jelent a mag? Az Igét. Tehát hogy kell vetni a mustármagot? Az Ige hirdetésével; Ha az Igét hirdetjük, akkor az annyi, hogy a földben elhelyezzük a mustármagot. Mit jelent az, ha megnő? Sok beszéd lesz belőle? Honnan jön ez a beszéd? Egy élő személyből, és mi lesz a beszédből? Egy másik élő, személynek a tartalma. Itt tehát akkor, mikor jön az Ige, akkor tulajdonképpen egy élő, személynek a tartalma jön felénk és egy másik élő személynek a tartalmává válik. Tehát, amikor a mustármag felnő és nagy bokorrá lesz, ez azt jelenti, hogy amag egy élő személynek a tartalmává változik át. Tehát nem a beszéd lesz sok, hanem azok száma lesz sok, akik azt a beszédet befogadják és magukévá teszik. Amikor Jézus ezt a példázatot elmondotta, jól érezte azt, hogy milyen egyedül áll a nagy tömegben és milyen messze állnak az Isten országától. Érezték ezt a tanítványok is és ezért akkor evvel a példázattal bátorította őket. Ne féljete, mert ilyen kicsiben kell elkezdni, mert ebből egyszer nagy fa lesz és otthont fog jelenteni az égi madaraknak. X Az égi madár alatt, azt hiszem, a pogányokat érti, akik az ezeréves birodalomban fognak az Urhoz csatlakozni. Hogy kapcsolódik be ez a történet az ezeréves birodalomba?

Ami most az igehirdetések következtében nő, az akkor fogja a szolgálatot elvégezni azáltal, hogy tartani fogja azt a fészket, azt az otthont, amely az ezeréves birodalomban a népek nagy tömege számára készül. Az égi madarak akkor fognak ide eljönni és letelepedni az ágak között. Mind a két példázatban,

ha előre tekintek, amiért az ~~építkezés~~ építés, amiért a növekedés történik, az az ezeréves birodalom. Ezek/ a példázatok azt fejezik ki, hogy e világi fejlődésnek a célja annak az előkészítése, hordozása, ami az ezeréves birodalomban Krisztus uralkodása által ~~szé~~ fog majd megvalósulni. Tehát ami most titokban, csendben előkészül, Krisztus megjelenésekor nyilvánvalóvá lesz és meglepő, akkor mindekitől látható lesz. Tehát, akik most hűen Krisztus mellett tartanak, az ezeréves birodalmat készítik elő. Nem hiábavaló a mi munkánk, mert amikor látszólag dugva, titokban, emberektől lenézve dolgozunk, a valóságban azt a birodalmat építjük, melyet Krisztus földrejövetele fog megindítani.

Máté 13,33./Kovács/ Ebben a példázatban Krisztus azt mondotta, hogy itt állok most egyedül, mint egy kicsiny kovász a nagy-nagy lisztömeg között, de nem baj, mert nemsokára az egész lisztömeget átjárja a kovász. Hogy vonatkozik ez az ezeréves birodalomra?

Most dagasztják a kenyeret, most kel meg a kenyér és talán az utolsó nagy üldözések között sül meg. Amikor vértanukká lesznek a Krisztus hívei. Az ezeréves birodalomban esszük meg a kenyeret. Vagyis az a sok könnyhullatás, az a sok szenvedés, küzdelem, az az eredménytelen harc, amelyben szétmorzsolódik az életünk és nem tudjuk hasznát látni annak, amit cselekszünk, az a sok szenvedés, eredménytelen munka nem hiábavaló és nem eredménytelen, mert ezekből a küzdelmekből, harcokból, várakozásokból készül egy olyan kenyér, - azaz a szeretetnek olyan tömegét készítjük, - amely az ezeréves birodalmat be fogja tölteni. Mindaz a szeretet, amely a szenvedések, a hiábavaló küzdelmek között összegyűl bennünk, szét fog áradni a világba. Nem hiábavaló ennek a világnak a szenvedése. Nem vész el egy sóhajzás, egy nyögés sem, minden szenvedésnek meglesz a maga örök értelme, dicsőségben bővíztető hatalma az ezeréves birodalomban, amikor Krisztus visszajön. Tehát az ezeréves birodalom nélkül, Krisztus visszajövetele nélkül minden befojtetlen ut, egy csonkagula, minden-minden hiányos, nincs meg az értelme az életnek, értelmetlen az élet. Ezt a földi életet értelmessé tenni nem lehet. De ha Krisztus visszajön egyszer, minden megkapja a maga értelmét. A példázatok mögött tehát ott van mindenütt az igazi értelmet megadó magyarázat: az Évangélium.

Máté 13,44./Szántóföldben elrejtett kincs/ Ennek a példázatnak a rövid magyarázata a következő. Isten királysága ebben a világekorszakban el van rejtve. Vagyis az az igazság, hogy Isten uralkodik, Krisztus az Ur, hogy Krisztusnak hatalma van; az az igazság, hogy ez láthatatlan, nincs semmi, ami bizonyítaná, hogy úgy van. Dolog, amiről beszélünk, de bebizonyítani nem tudjuk, mert a valóságban nem ő uralkodik a világon. Az a sok guny, amely a keresztény egyházat ma éri, mutatja, hogy nem Krisztus uralkodik a világban. Tehát a Krisztus uralma egy szántóföldben elrejtett kincs és ezt a kincset igen kevés ember ismeri. Hány ember megy át a szántóföldre és nem látja, míg végre egy ember felfedezi. Hogy hogyan vette észre, nem mondja meg a példázat. Az utas észrevette és lelét öröm töltötte be, felvette és elment, megvette a szántóföldet és azzal együtt jogos tulajdonosává lett a kincs. Azt mondhatjuk, hogy ez az ember betyár volt, mert elkallgatta a szántóföld tulajdonosa előtt, hogy kincset talált. A kincs Krisztus maga, de csak egy van és nem minden szántóföldben található meg. Levél ember van, aki megtalálja. - Óvatos példázatait úgy vegyük, ahogy vannak. A földön egy székelt kőnél, hogy ha valaki kincset talál, nem mondja meg a gazdának, hanem megveszi a földet. Hát helytelen, mert az az én munkámnak az eredménye és normál több jogom van hozzá, mint annak, aki ezt a földet, mondjuk, örökölte. Kincs tehát, nem is helytelen. Járna úgy veszi az életet, ahogy az világon van. Ha valaki földet vesz egy bizonyos ártól, megveszi és kifizeti a kincset. Ha vette a földet, a kincs sokára tehát jogos x volt. Miért rejtette el az, aki megtalálta a kincset, hogy senki meg ne lássa és el ne árulja? Mi ennek az értelme a keresztény életben? An egy tapasztalatot tettem. Egy evangélistáció van valahol és megpróbál az Ige és hangzik a felszólítás: álljanak fel azok, akik megértették! Mivel hízik őket a töltőiek, meg vannak megüdvülve, hogy megtalálták a kincset. Ennek sokszor az a következménye, hogy az illető akkor állott fel utólag. Egy meggyőző beszéd szubsztív módonra tudni egy elhatározást, fölületes lelki mozzanat, amelyet később, amikor a bajok, nehézségek jönnek, elhagyunk. Ellenben ha valamit kapok,

/Az ezeréves birodalom Jézus példázatainak tükrében/

magamba rejtem, elzárkózom és a titkos kamrámban elkezdek küzdeni az Istennel és nem kifelé viszem a dolgot, hanem Istennel vagyok együtt, akkor lehet az egy örökre szóló találkozás az Istennel. Mert nekem nem egy prédikátorral kell találkoznom, hanem Istennel. Én ennek a nyilvános felallogatásnak hiva nem vagyok. Amikor az ember Istennel találkozik, akkor annak csendben kell történnie. Elrejtve az Isten meg én és abba nem tekinthet bele még a prédikátor sem. Ami Isten és én között történik, az olyan szent, hogy csak Istenre és reám vonatkozik. Így rejti el az ember a kincset és megvásárolja. Mi annak az értelme, hogy megvásárolja? Ha valakinek a lelkében ilyen megmozdulás történt, annak a kincset el kell rejttenie. Egyedül ő neki magának oda kell menni Krisztushoz, a láthatatlan Istenhez és úgy elintézni ezt a találkozást, hogy abba nem léphet be semmiféle prédikátor, mert annak a találkozásnak az illető lélek és Krisztus között kell történnie. De mi az, hogy megvásárolja? Itt két dolog történik. Krisztus odaadta az ő életét és véré, de hogy ez az üdvösség a miénk legyen, ahhoz az kell, hogy én minden egyebet szemétnek állítsak, szemétnek nézzek amellet a kincs mellett, amelyet én Krisztusban találtam; tehát még a prédikátort is, még Pál apostolt is és mindenkit mindenkit szemétnek nézzek, hogy az egyetlen név, mely magasztalást és tiszteletet érdemel, Krisztus legyen.

Hogy kapcsolódik bele ebbe a példázatba az ezeréves birodalom? Akkor az elrejtett kincs nem lesz rejtett, akkor kezdjük el a kincset tulajdonképpen használni; addig minden lélekben nyilvánvaló lesz a rejtett kincs.

Ez a drága kincs, ez a mezőben talált kincs tulajdonképpen szellemi értelemben micsoda? Itt a földön mi ez tulajdonképpen? Ez a kincs nem más, mint az Ige. Vagyis a sok-sok emberi beszéd, tanítás között elrejtve van és csak némely ember találja meg a Biblia igazságát, mert nem is minden evangelizáló tanítás, amit úgy neveznek, nem is minden hit-cikk tulajdonképpen a kincs.

Mert még emögött ~~xxk~~ is el van rejtve Isten Igéje, Isten élő beszéde; a kincset meg kell találni és minden egyebet oda kell az embernek azért adni és akkor Krisztus uralkodik. Akkor ez az igazság annyit fog jelenteni, hogy minden ember boldog lesz, a földön mindenüvé elérkezik, az igazság és a béke. Így lesz a rejtett kincsből nyilvánvaló kincs, az Isten Igéje és hogyha az Isten Igéje a rejtett kincs, ha a mustármag és a kovász, a szikla, melyre ráépítjük az épületet, Isten Igéje, akkor az a hit, amelyet bennünk meggyújt Isten szent Szelleme és mécsesként ég bennünk, világít. Tehát a véka alá rejtett mécses úgy vonatkozik ide, hogy az ezeréves birodalomban fogunk majd tulajdonképpen világítani. Tehát annak a fénye most gyullad meg az egyes lelkekben. Ma még ráteszik a vékát egy-egy gonosz szóval, félreállításal, lenézéssel, elhallgattatják, de egyszer elvételük a sok hazug földél és a sok-sok mécses ragyogása be fogja tölteni a földet, amikor Krisztussal együtt felvilágol minden fény ezen a világon.

Tehát az első példázat is vonatkozik az ezeréves birodalomra, csak úgy magában felfedezni nem lehetett. Jézus minden példázata mögött ott van az ezeréves birodalom, amikor Krisztus visszajön.